

жи пиша съ печеното агне исправенъ, а той го нарѣза масторски на късове, които раснесе по шумата прѣдъ дружината, слѣдъ което насѣдаха всички, и вечерята се почна.

Мѣдника съ червентъ — петко бѣше доста голѣмъ, нѣщо около една мѣра, та неможеше да се дига и прѣдава отъ ржка на ржка, за това напѣлниха двѣ манерки и ги пуснаха да обикалятъ отъ войводата и дѣда Желя въ двѣ противни страни. У когото се испразнесе манерката, той трѣбваше да стане да я напѣлни отъ мѣдника.

Слѣдъ вечерята, като се по развесели дружината, войводата, който бѣше вече усиѣлъ да запознае Генка, каза:

— Генко, то този мохабетъ много мѣлчаливо върви, я подкарайте нѣкоя юнашка пѣсня, че да се по развѣселимъ, джанамъ.

Нашия приятель се въсползува отъ поканата, и за да задѣне малко честолюбieto на войводата, та дано поскоро започнемъ бойнитѣ дѣйствия, което той смѣталъ, че зависи отъ войводата, запѣ:

Още една пролѣтъ дойде
Шума зеленѣе
А нашия Крали-Марко
Въ кръчмата пѣе.
Още една пролѣтъ дойде
Кукувици кукать
А нашитѣ хжшовчета
Бѣла рада пукать.
Още една пролѣтъ дойде
Гургуличка гуче
А Панайотъ по Бѣлиградъ
Мустакътъ си суче.

— Ха, хаа, не си яшь б, тѣзи пѣсня не е за сега, рѣче дѣдо Желю, като видѣ, че Панайотъ се малко вкисна. Другитѣ хжшове се повзглѣдаха помѣжду си и се умѣлчаха. И тѣмъ докривѣ гдѣто Генко оскърби войводата.

— Ще ви види утрѣ — ако е рѣкльъ Господъ, — се обади и войводата, всрѣдъ настаналата тишина. Все бързате бързате, че да видимъ какви ще ги ровите.